

Пак съм в Швейцария, в една отдалечена долина високо в планината, не където беше къщата на Меркюри, а друга, близо до нея, на половин ден път пеша.

Тук съм от няколко седмици и един-два пъти слязох до долината на Меркюри. Първия път проследих предишния си маршрут, търсех потока, край който загубих Феърборн, вълшебния кинжал, който откраднах от Ловците. По-точно Роуз го открадна. Намерих потока лесно, не беше трудно да забележа и петната кръв и жълтеникава гадост на земята. Феърборн обаче го нямаше. Минах нагоре, надолу по брега, обиколих мястото с кървавите петна, надзъртах в храстите, надничах под камъните. Явно съвсем съм изперкал, кой нормален човек ще тръгне да наднича под камъните?! След два дни търсене се насилих да спра. Започнах да се чудя дали Феърборн наистина е бил у мен, дали някое животно не го е взело, дали не се е пренесъл другаде с магия... Лудост, нали? Оттогава повече не съм се връщал там.

Сега чакам тук, в другата долина, край пещерата. Така се разбрахме с Гейбриъл и затова сега съм тук, чакам. Един ден той ме доведе до пещерата и скри кутията с писма вътре, любовните писма на родителите му, единственото, което му е останало от тях. Сега кутията е в раницата ми. И аз съм тук. И си мисля, че поне имаме план. Което е хубаво.

Макар че планът ни не е кой знае какъв: ако нещо се обърка, да се чакаме в пещерата.

А нещата се объркаха, и то как...

Не мислех, че ще стигнем до този план. Смятах, че ако нещата се объркат чак толкова, аз със сигурност ще съм мъртъв. Но съм жив. И вече съм на седемнайсет години, пълноправен магьосник, получил трите си дара. Не знам кой друг е оцелял. Роуз... Роуз със сигурност не е, застреляха я Ловците. Анализ е похитена от Меркюри и спи мъртвешки сън, няма да изкара дълго в това състояние, скоро няма да спи мъртвешки сън, а ще си е, чисто и просто, мъртва. Гейбриъл го броя за изчезнал, няма го от няколко седмици, по-точно четири седмици и четири дни. Ако беше жив, щеше да е тук. Ако Ловците са го хванали и са го измъчвали, сигурно им е казал къде да...

За това обаче не си позволявам да мисля. Това е едно от правилата, които си наложих, докато чакам: не мисля за лошите неща, придържам се към хубавите. Проблемът е там, че няма какво друго да правя, освен да седя, да чакам и да мисля. Затова всеки ден се насилвам да си мисля за хубави неща и си казвам, че когато ги мина от началото до края, Гейбриъл ще се появи. Все още не е късно. Все още може да успее. Просто трябва да мисля позитивно.

Добре, подхващам отначало списъка.

Първо, нека се огледам. Наоколо е пълно с хубави неща и аз ги изброявам всеки ден, макар че те винаги са си едни и същи.

Дървета. Дърветата са нещо хубаво. Повечето са високи и относително прави, и дебели, има и няколко паднали и покрити с мъх. Иглолистни са, не широколистни, зеленото варира от почти черно до лимонено в зависимост от слънцето и възрастта на игличките. Познавам близките дървета толкова добре, че като затворя очи, мога да си ги представя съвсем ясно, ала се опитвам да не го правя често, тъй като е по-лесно да мисля положително с отворени очи.

След дърветата минавам към небето, то също е хубаво, обикновено е яркосиньо през деня и бледочерно през нощта, точно каквото ми харесва. Понякога има облаци, те са големи и бели, рядко сиви, не са дъждоносни. Основно се движат на изток. Тук долу не се усеща вятър, дърветата пазят завет.

Какво идва след това? А, да, птиците. Птиците са хубаво нещо, освен това са ненаситни и шумни, постоянно чуруликат и кълват. Някои се хранят със семена, други – с буболечки. Високо над гората летят гарвани, те обаче не се спускат под дърветата. Гарваните са черни. Катраненочерни. Все едно са изрязани с ножица от черна хартия. Оглеждам се за орли, но не съм видял нито един, мисля си за баща ми и се чудя дали наистина се превръща в орел и бди над мен, струва ми се толкова отдавна...

Престани!

Баща ми няма място тук. Трябва да внимавам с мисленето за него. Не бива да си отпускам юздите. Иначе бързо ще изпадна от положителни в отрицателни мисли.

Така, да се върна към нещата наоколо. Докъде бях стигнал? Минах дърветата, небето, облаците, птиците... А, да, тишината. Тук често цари тишина. Тежка тишина. Тишината нощем може да изпълни Тихия океан. Тишината ми харесва. Няма жужене от телефони, няма пращане от електрически уреди. В главата ми е тихо.

Мисля си дори, че би трябвало да чувам бученето на реката долу, но явно дърветата го заглушават.

След тишината идват движенията. До този момент съм забелязал няколко неща да се движат: сърнички, три броя, те са кротки, кафяви, нежни и доста плашливи. Зайци също, сиво-кафяви, безшумни. Полевки, сиво-кафяви, и мармоти, сиви и безшумни. Освен това има паяци, черни и безшумни; мухи, черни и също безшумни, стига да не се приближат, тогава стават адски досадни; една заблудена пеперуда, синя като синчец, безшумна; падащи шишарки, кафяви, те не са безшумни, приземяват се с тихо „туп“; ронещи се иглички, кафяви, шушкат като сняг.

Това са хубавите неща, пеперуди, дървета и така нататък.

Оглеждам и себе си. Обут съм със старите си обувки. С дебели подметки, които са се размекнали от носене. Кафявата кожа е протрита, дясната обувка пропуска вода, има дупка. Джинсите са широки, удобни, страшно изтрити, скъсани на лявото коляно, с разпран подгъв, от сини са станали сиви, покрити са с прах и кал, тук-там са озеленени от катерене по дърветата. Коланът е дебел, черен,

кожен, с месингова катарاما. Хубав колан. Тениската беше бяла, сега е сива, цялата е раздрана, по ръкава има малки дупчици, все едно са я изпасли бълхи. Но аз нямам бълхи, поне така си мисля. Не ме сърби. Доста съм мръсен. Понякога се мия, гледам винаги да се измия, когато се събудя окървавен. По дрехите ми няма кръв, за щастие. Винаги се събуждам гол, ако съм.... Мисли за дрехите!

Докъде бях стигнал? До тениската май. Над тениската нося риза, дебела и топла, вълнена, карирана, все още си личат квадратчетата в зелето, черно и кафяво. Останали са три черни копчета. От дясната страна има дупка. Левият ръкав е раздран. Нямам гащи, нито чорапи. Преди имах чорапи, кой знае къде са се дянали. Имах и ръкавици. Шалът би трябвало да е в раницата. Не съм я отварял отдавна. Не е зле да го направя. Поне ще си намеря някаква занимавка. Може и ръкавиците да са там.

И сега какво?

Все още е светло. Може да продължа с огледа.

Ръцете ми изглеждат ужасно. Направо отвратително. Потъмнели от слънцето, сбръчкани, огрубели, белезите на дясната китка са кошмарни, все едно кожата се е разтопила и после се е стегнала, ноктите са черни и изгризани до живеца. О, татуировките. Три татуировки на кутрето на дясната ръка и голяма татуировка на лявата длан. Ч 0.5. Татуировка на нечистокръвен. За да се вижда ясно какъв съм: наполовина черен магьосник. И ако някой пропусне тези татуировки, има една на глезена и още една на врата (тя ми е любимата – шегувам се!).

Това не са обикновени татуировки или просто някакви обозначения, в тях има и магия. Ако Ловците ме хванат и ме предадат на господин Уолънд, ще отрежат кутрето ми, ще го сложат във вечерска бутилка и аз ще бъда в тяхна власт. Ще могат да го използват, за да ме измъчват или да ме убият, когато си поискат – достатъчно е само да изгорят бутилката. И ще го направят, сигурен съм. Чрез татуировките те могат да ме командват. И ще се опитат да ме накарат да убия баща ми.

Само че аз никога няма да убия баща ми. Дори и да искам, няма да успея, тъй като той е най-могъщият черен магьосник и не мога да му стъпя на малкия пръст. Да, общо взето, се справям добре със схватките и с тичането, но това не е достатъчно, за да победея Маркус.

Да му се не види! Пак стигнах до него.

Обратно към тялото ми.

Понякога тялото ми се държи странно. Променя се. Трябва да помисля за това. Трябва да се опитам да разгадая как се променя, защо се променя и в какво точно се превръща. Не помня какво точно става, когато се преобразя, но после се събуждам гол и не толкова гладен. Понякога ми е лошо и повръщам изяденото през нощта, а и след това продължава да ми се гади. Може би стомахът ми не може да приеме това, което съм изял. Ям главно дребни животни, макар да не помня как съм ги уловил. Досещам се за тях, тъй като в повръщаното се виждат

дребни костици, парченца козина и кръв. Веднъж имаше и опашка. Като че ли на плъх. Явно се превръщам в някакво животно. Това е единственото обяснение. Дарът ми е същият като на баща ми. Но не помня нищо, нито преобразяването, нито какво правя, докато съм животно, нито как после ставам човек. Събуждам се без никакъв спомен. Винаги заспивам, сигурно е от умора. Снощи хванах сърничка. Събудих се до разкъсания труп. Не повърнах изяденото. Сигурно стомахът ми вече е свикнал. Преди това бях гладен, адски гладен, сега не съм. Навярно това идва да покаже, че човек може да свикне с всичко, дори и със сурово месо. Все пак не бих отказал малко истинска храна. Сандвич, пържени картофи, яхния, пюре, пържола, пудинг. Човешка храна. Пай. Крем карамел!

Внимавай!

По-добре да не мисля за това, което ми липсва, така само ще си разваля настроението. Трябва да внимавам с мисленето. Не бива да си позволявам да затъна в негативизъм. Днес се справям добре, тъй че за награда мога да си позволя да помисля малко за други хора, дори и за баща ми, но трябва да внимавам много.

Видях го. Видях Маркус. И той не ме уби, не че някога съм мислел, че ще го направи, но като се знае какъв е, можеше и това да стане.

Като малък смятах, че Маркус не се интересува от мен, но се оказа, че той през цялото време е мислел за мен, също както аз мислех за него. И е искал да ми помогне. Намери ме. Спря времето заради мен, което не е толкова лесна работа. Извърши церемонията за посвещаването ми, даде ми да отпия от кръвта му и три дара. Златният пръстен, който ми подари, неговият пръстен, сега е на палеца ми, завъртам го, вдигам го към устните си, усещам тежестта му и вкуса на метал. Куршумът, който баща ми извади от мен, вълшебният ловджийски куршум, е в джоба ми. Понякога и него го изваждам и го гледам, макар да не съм сигурен дали ми харесва да е у мен, тъй като все пак е свързан с Ловците. Третият му дар, животът ми, също все още е с мен. Не съм сигурен дали той се брои, мислех, че дарове могат да бъдат само предмети, ала все пак Маркус би трябвало да знае какви ги върши.

Жив съм благодарение на баща ми. Получих дарбата си благодарение на него и тя е същата като неговата. На повечето магьосници не им е лесно да намерят дарбата си, трябва им поне около година, докато я открият, а аз дори не се наложи да я търся. Тя сама дойде при мен. Не знам дали това е хубаво, или не. По-добре да мисля за друго. Другото хубаво нещо, за което мога да мисля, са близките ми. Рядко се отплесвам в лоши мисли, когато стигна до семейството ми. Аран все така ми липсва, но не толкова, колкото когато бях затворник на Силия. Първите няколко седмици в клетката ми беше ужасно мъчно за него. Но това беше отдавна, преди поне две години. Отведоха ме от дома, когато навърших петнайсет, преди церемонията за посвещаването на Аран. Да, минали са повече от две години, но той и Дебора са добре. Елън, моята нечистокръвна приятелка, се свърза с Аран, показа му моя снимка, а аз видях клип с него, чух гласа му.

Сигурен съм обаче, че те ще са по-добре без мен. Никога повече няма да ги видя, но това не ми тежи толкова, защото те знаят, че съм жив, че съм избягал и съм на свобода. Трябва да мисля положително, а колкото съм по-далече, толкова по-добре за тези, които обичам.

Понякога сядам на входа на пещерата, дори подремвам за кратко, но като цяло предпочитам да чакам горе на дървото, откъдето има добра видимост. Тук склонът е стръмен, няма кой да дойде да се разхожда. Но знае ли човек? А и Ловците са майстори в проследяването. Мъча се да не мисля много за тях, макар че не е разумно да се преструвам, че те не съществуват. Така или иначе, аз си седя горе на дървото и когато се стъмни, както сега, си позволявам да си мисля за едно време, преди Съветът да ме отведе от дома, преди да се появи Силия и да ме затворят в клетка.

Любимият ми спомен е как с Аран си играем в гората край къщата на баба. Аз се бях скрил на едно дърво и когато Аран най-сетне ме намери, тръгна да се катери след мен. Покачих се чак на върха, но той ме помоли да слеза и аз се подчиних, после седнах до него, както съм седнал сега, яхнал клона, и се облегнах на Аран. Бих дал всичко на света да седнем пак така един до друг, да усетя как топлото му тяло ме придържа. Да доловя как Аран се усмихва само от движението на гръдния му кош, да усетя дъха му, ръката му около мен. Не бива да се унасям в такива мисли.

Не бива да мисля за това, което няма как да стане.

Сещам се и за баба, за пчелите ѝ, ботушите ѝ и кокошките, за калния под в кухнята. За последен път я видях, когато ме отведоха. Бях в сградата на Съвета, тъкмо ми бяха казали, че Силия ще е мой „настойник и учител“. Тогава за първи път видях Силия, за първи път чух писъка ѝ, нейната дарба, с която ме зашемети. Все едно е било в друг живот. Силия ме парализира с писъка си, пазачите ме отведоха и последният ми спомен за баба е как, стара и уплашена, стои сама в средата на стаята, където ме бяха извикали да ми направят оценка. Сигурно е знаела, че няма да ме види повече. Силия ми каза, че баба е починала, вероятно са я накарали да се самоубие също като майка ми.

Знам, че...

Какво е това?

Стъпки! През нощта!

Сърцето ми се разтуптява.

Овладей се! Ослушай се!

Леки стъпки. Като на Ловец.

Извърщам бавно глава. Не виждам нищо. Облаците са плътни, светлината на луната не разпръсква мрака под клоните на дърветата.

Стъпките се приближават. Кръвта ми бушува, адреналинът се покачва.

Мамка му! Не е само адреналинът, това е животното в мен.

В този миг я съзирам. Сърна. Изплашена.

Животното в мен е готово да изскочи, иска да ме покори.

Успокой се! Успокой се! Поemi дълбоко дъх. Брой бавно наум.

Едно, поемаш дъх и издишаш.

Две, поемаш бавно дъх, задържаш го, издишаш.

Три – усещам го в кръвта си, сякаш пламва огън – издишаш.

Четири, вдишваш, животното в мен, макар да не го знам какво точно е то, ме кара да се преобразя.

Сърничката изприпква настрани и изчезва в мрака. Аз съм тук, все още съм човек, сърната не е мъртва. Мога да овладея дарбата си. Или най-малкото да я възпирам. И щом мога да я възпирам, сигурно мога и да я накарам да се появи.

Усмиввам се. За първи път от седмици се чувствам добре.

Днес се справих отлично, придържах се към списъка с хубави неща, не се отплесвах в негативни мисли. Мога да се наградя с нещо хубаво, с мисли, които пазя за специални случаи. Любителите ми са за Аналис. Спомените ми за нея.